

Predikan i Kindaholms församling 2018 av Tobias Bäckström

Bönsöndagen

"Bönen"

1 Mos 18:26-32

Ef 3:14-21

Luk 18:1-8

Ps: 20, 669, 210, 393, 754

Hur lär sig små barn att prata? Det finns ingen självklart svar på den frågan. Visst, barn härmar oss och upprepar det vi säger. Vi brukar ju peka på olika saker och uttalar så tydligt vi kan vad det är och så småningom förstår de att det finns ett samband mellan våra läten och sakerna omkring oss. Men om barnen inte hade en aning om att de ljud som kommer från vår mun bär på information, att de är av särskild betydelse som surret från till exempel kylskåpsfläkten inte är, då hade de aldrig kommit på tanken att fästa sin uppmärksamhet på det och försöka härma våra ljud.

Så det som forskarna har kommit fram till är alltså att barnen har ett medfött sinne för språkinläring. Koderna finns inprogrammerade från födseln. Det är alltså inte så att vi föds med en tabula rasa, ett oskrivet blad, inom oss som väntar på att fyllas av omgivningen.

För att ett barn ska lära sig prata är det alltså två saker som behövs: dels denna medfödda mottagare hos barnet, språkkoden, samt att barnet finns i en omgivning där andra människor pratar med varandra och med barnet. Barn behöver växa upp i ett hem och i en familj för att få en chans att utveckla ett språk. För det är ju så att om barnet inte hade haft någon att härma hade den där språkkoden inte kommit till användning och språket hade inte väckts till liv.

Ungefär på samma sätt är det när det gäller bön. Bön är ju kommunikation med Gud, och vi behöver lära oss att prata även här. Av oss själva skulle vi aldrig komma på tanken att börja be. Gud har planterat in den andliga språkkoden i oss, vilket skedde när vi en gång döptes. Då fick vi del av Guds Ande. Anden är kan man säga, den andliga kommunikationsutrustning med vars hjälp vi kan tala med Gud.

Men, återigen, det är två saker som behövs för att lära sig prata. Det räcker inte med själva koden språket måste också väckas till liv genom att hör och lär oss att härma.

Hur härmar man bön? Ja, dels har Jesus själv gett oss en bön, Vår Fader som ju också kallas Herrens bön. I bibeln finns det en hel bok som är full av böner och som heter Psaltaren. Psalmerna där har kyrkan förvaltat i sina tideböner i alla tider. Det finns många andra böner man också kan ta efter. Radband eller frälsarkransen som många är också goda hjälpmedel att använda.

Precis som barnet behöver hemmet och familjen för att lära sig prata, behöver vi kyrkan, vårt andliga hem och vår familj för att lära oss att be. Det är i denna miljö när vi firar gudstjänst och när vi hör hur andra ber som vår inre ande, som vi fick i dopet väcks till liv.

Även om vi med dopet fick förutsättningen för att be behövs det alltså också ett medvetet beslut från vår sida. Vi måste börja, pröva oss fram, lyssna oss fram. Ungefär som ett barn som lär sig prata.

Kanske är det därför som Jesus, när han undervisar om bön, alltid kommer in på detta med uthållighet och envishet. Dagens evangelium motiveras ju med detta: Jesus vill lära oss att alltid be och inte ge upp. Och så berättar han liknelsen om änkan som aldrig gav sig förrän domaren hade gett henne den rätt hon hade enligt lagen. Domaren som till slut gav upp enbart på grund av hennes uthållighet

Men, kan man fråga sig, vad är poängen med att man måste vara så envis och tjata? Ja, poängen med det är att bön, i första hand är till för oss. När vi ber är det vi som förändras, inte Gud. Bön påverkar *oss* mer än Gud. Bön formar oss.

Och då är det ju så att för att vi ska bli formade och förändrade kan det behövas en väldigt stor portion envishet. Vi människor kan vara tröga till att förändras, en ny vana etableras inte i första taget. Däremot kanske ovanor lätt får fäste. Det gäller även i det andliga riket.

Det krävs envishet och uthållighet att etablera en bönevana. Det kan se olika ut för oss, när det gäller plats och tidpunkt under dagen, men att hitta en sådan daglig stund kan leda till en fördjupad andlighet, till att vi lär oss börens språk.

Förutsättningen fick vi i dopet genom Guds Ande som dopgåva. Men vi behöver också själva öva oss i att be, och inte ge upp.

Men bön är inget vi behöver vara ensamma om, bön är något vi gör gemensamt. Den enskildes bön är innesluten i kyrkans förbön. När vi inte orkar be, bärs vi av kyrkan som ber i vårt ställe. Och när vi orkar får vi ber för andra, våra medkristna.

Jesus säger här att han vill lära oss att *alltid* be. Men det kan vi väl inte? Inte ens munkar och nunnor ber 24 timmar om dygnet.

Ja, som enskilda kan vi inte, men som Kyrka kan vi det. Kyrkan ber sina tideböner vid olika tidpunkter under dygnet och eftersom det alltid är morgon, kväll, natt och dag runt våra jordklot så pågår bönen ständigt, oavbrutet! Det är i denna Kyrkans dagliga bön som vi enskilda faller in i, när vi ber.